

JEDNOSTAVNO: BABIĆ

Uvijek sam mislila da će profesor Babić doživjeti sto godina, ne zato što su te godine nekako jako daleke i želimo ih doživjeti, nego zato što mi se uvijek činilo da će njegova zarazna radna energija, iskrenost u komunikaciji i silan entuzijazam trajati vječno. Stvarnost je pokazala da su se moje misli gotovo ostvarile. Profesor je doživio lijepe pozne godine, okružen zasluženim mirom i ljudima koji ga vole. Otputovao je tiho, decentno i samozatajno, ispraćen otmjeno i dostojanstveno, baš onako kako mi se čini da je zaslužio i kako odlaze nama dragi ljudi. Kažu da ljudi umiru kada ih svi zaborave, a ja sam uvjeren da će profesora Babića sasvim sigurno zaobići zaborav.

Profesor Babić obilježio je moj život i utjecao na moj profesionalni put nakon preporuke profesorica Jasne Melvinger i Sande Ham da me kao znanstvenu novakinju uključi u rad na projekt Hrvatski rječnik u Zavodu za lingvistička istraživanja HAZU. Rad na tome projektu, i s voditeljem profesorom Babićem i sa suradnicima Anjom Nikolić-Hoyt i Alemkom Gluhakom, donio mi je nemjerljiva iskustva, znanstvena i osobna. Profesor Babić uvjerljivo me pridobio svojim pristupom *u središte zbivanja* nemajući vremena zaustavljati se na ometačima. Dugo mi je trebalo da isključim ometače. Naučio me da sve što nije tema i fokus, otima energiju. Dvije sam godine marljivo prikupljala građu i oblikovala rječnički članak pod slovom *č* stječući leksikografska iskustva i upijajući njegove korisne savjete. Ti su mi savjeti bili neprocjenjivima na mojem tek stasalu profesionalnom putu. Otkrio mi je neke nove kroatističke obzore potičući leksikografsku radoznalost i na toj ću mu dimenziji biti vječno zahvalnom. U pregledavanju obrađene građe bio je izravan i jasan podertavajući u mojim leksikografskim početcima gotovo svaki redak dok nismo pronašli odgovarajući metajezik, odnosno dok nisam proniknula u metodologiju oblikovanja rječničke definicije. Sjećam se da mi je nakon pregledavanja jednoga autorskog arka obrađene građe (*četka – čežnja*), zapisao na margini zapažanje o mojemu leksikografskom stilu: „Izraz tvrd, kao moj.“ Imponiralo mi je „kao moj“, iako zapravo nisam shvaćala što je htio reći. Na usmenome osvrtu upozorio me da moram smekšati svoj izraz jer će to puno značiti za razvoj mojega znanstvenog diskursa. Nije mi bilo neugodno čitati zapažanja i komentare o svojem radu i u razgovoru primati savjete jer me nošenju s kritikom naučio upravo profesor Babić. Mlad čovjek tek stasao u znanost teško prima kritiku, no zahvaljujući umirujućemu pristupu profesora Babića, nije mi bilo teško prihvatiti kritiku svojega rada. U tim svojim pisanim i usmenim osvrtima nikada nije bio neugodan ili nekorektan, naprotiv! Uvijek je bio dobronamjeran, mentorski brižan i pozitivan. I obraćao mi se sa *Ti*, bez filozofiranja i naglašavanja *tko je tko* u znanosti, što nije baš bilo uobičajeno u odnosu akademik – suradnik. Neki bi to držali neprimjerenim, no meni

se čini da je to bilo u skladu s njegovom osobnošću i da bi drukčije obraćanje bilo izvan njegova pristupa. Bio je jednostavno *Babić*.

Shvaćala sam da je odan, usredotočen i predan zadanom cilju. Pamtim ga kao čovjeka koji je uredno i redovito odrađivao obveze izvan znanstvenih okvira. Kada sam kao tajnica Filologije u godištima posvećenima leksikografskim pitanjima slala tekstove na recenziju i primala recenzije, uočila sam da je profesoru Babiću kao recenzentu upućen veliki broj radova, barem tri-četiri puta veći nego svima drugima. Njegove su recenzije bile konstruktivne i dobronamjerne te ih je bez iznimke dostavljao u zadanome vremenskom okviru. Iz njegovih sam recenzija shvatila da je on radove *čitao* i da nije samo odrađivao zadanu obvezu. Upravo sam od njega naučila kako pristupiti recenziranju znanstvenih i stručnih radova nakon što ih pomno iščitam: prvo pohvala, a onda kritika.

Dok nižem sjećanja na profesora Babića, ne mogu se ne osvrnuti na naše nedjeljne kaptolske susrete. Još mi je u glavi živa slika: on drži za ruku svoju unuku Niku, a ja sa svojom obitelji, stojimo i razgovaramo. U jednom mi je od tih susreta rekao: „Bernardina, Ti već imaš dva doktorata pa se ne brini, lako ćeš napisati treći. Koliko djece, toliko doktorata.“ U tim se susretima uvijek posebno pažljivo i usredotočeno obraćao mojoj djeci redovito ih ispitujući kako im je u vrtiću. I uvijek mi se činilo da ti upiti nisu samo ovlašni, usputni, formalni. Moj je sin Luka bio impresioniran njegovom zamjetnom fizičkom pojavom i činilo mu se da dragi, simpatični dedek, *mamin šef* (ja sam doduše profesora Babića uvijek zvala „Babić“, a ne „šef“, no dječja je interpretacija jamačno drukčijom od moje) tako velik i jak može šefovati svima, a moja je kći Marija svoj doživljaj njegove osobnosti izrazila zgodnim crtežom. Crtežom dominiraju naočale, brkovi, *roza* kravata i *teget-plavo* odijelo – naočale i brkove razumijem, ali zašto baš *roza* kravata i *teget-plavo* odijelo, samo se dade naslutiti. Očito je profesor Babić različito viđen dječjim i odrasim očima. Ispod prikaza profesorova lika velikim slovima piše ŠEVF. Taj je crtež selotejpom bio zalijepljen na zidu moje sobe u Zavodu za lingvistička istraživanja HAZU (dragoga mi *čardaka*) sve do mojega odlaska iz Zavoda, a sada je spremljen među tavanskim obiteljskim uspomena.

Profesor Babić ne samo da je usmjerio moj profesionalni život nego ga je i odredio. Utjecao je na mene svojom upućenošću, marljivošću i nadasve ljudskošću. Ne zaboravljamo ljude koji su snažno utjecali na naš život, a u mojem je životu upravo profesor Babić osoba koja se ne zaboravlja.

Bernardina Petrović